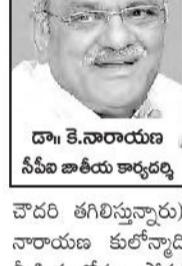

ప్రశ్న.. ప్రపంచ పూర్గుతెక, మనిషి వికాసానికి మూల బిందువు. ప్రశ్న లేకుంటే నేడి ప్రపంచమే లేదు.. ప్రగతి లేదు.. పరిణామమే లేదు. వివేకానిది, విజ్ఞానానికి, వికాసానికి ప్రశ్న పేట్టుబడి. ప్రశ్న అనేది ప్రజ్ఞలించే ఒక మహాజ్ఞులు.. ఆ వెలగే మనిషిని ఆదిమ దళ నుంచి అంతరిక్ష యానం వరకూ తీసుకువెళింది. ప్రశ్న బిలమైన ఆయుధం. స్వసజ్ఞతాన్ని, ఆలోచనా సామర్థ్యాన్ని మనిషికి సమకూర్చుతుంది. ఆలోచనావరదన్న మాటకు అర్థమదే. ప్రతి అంశాన్ని ప్రత్యిస్తూ మంచిచెడులను వీటిష్టించుకుంటూ మందుకు పోయేవాడే తెలివైనవాడు, విజ్ఞానుడు. ‘కాలాన్ని నా కాగితం చేసు కుంటా.. దానిమీద ఒక స్వప్నం రాశిస్తా.. దానికింద నా ఊపిరితో సంతకం చేస్తా’ అంటూ గుంటూ శేషింపదర్శక సా దేశం నా ప్రజలలో అవిష్టిరించింది ప్రశ్నను మనస్సుంతా నింపుకున్న ఆలోచనాప్రదాయి అంతస్తుత్యాన్ని! గుప్పెడంత మనస్సులో ఉపైనంత శక్తిశీర్షించే ప్రశ్నే మదిలో ఎన్నోప్పు ప్రశ్నల పరంపర మధునతో మనిషిలో సత్యాన్నిప్పణ మొదలవుతుంది. పేశివేళ మరిగి మనసుంబేనే తళతళ కీపలు పన్స్తాయి.. సలనల కాగిన పిద్వే పాలకు కమ్ముని రుచి పస్తుంది. మనిషి ప్రశ్నల గనిలా ఉంచేనే, జల పాతంలా సాగే ఆలోచనల వెల్లుచెత్తుాయి. ప్రశ్న వల్ల వచ్చే మానసిక శక్తి అపరిమితమనీ, అనంతమని మనిషి ప్రశ్నానంలో ఎన్నోసౌర్ధు రుజువైంది. ‘పుడమితల్లికి పురిబినొపులు కొత్త స్పృష్టిని స్పృహింప చేయడం’ శ్రీతీకే కాదు, ప్రశ్నలతో పోషితే మనస్సు ప్రతి మనిషికి అనుభవంలోకి పస్తుంది. మదిలో, హృదిలో ప్రశ్నల అల్పపీడనం నుట్టి తిరిగితేనే మనిషిలో విజ్ఞానం వరవళ్లు తొక్కుతుంది. మన ఉపనిషత్తులు అవిర్భవించడానికి ఈ ప్రశ్న ప్రధాన చేడక శక్తి దుఃఖానికి కారణం ఏమిటి? అను ప్రశ్నే బుద్ధుభ్రీతి అన్యే షణకు పురిగొల్చింది, చివరకు పరిపూర్ణ జ్ఞానిగా మార్చింది. ఆనాడు ఉర్బొతికవాదిగా ఉన్న అజిత కేశకంబితో చాపుట్టుకలపై వర్చించిన తర్వాతే బుద్ధుభ్రీతి స్పృష్టిను అవగాహన కలిగింది. ఆయన్నే తొలి భారతీయ పాదార్థ భౌతికవాదిగా పేర్కొలి. జీవించి అధినీకించి, రోగాల్ని భార్య భాదేవి. భాదేవి కూతురు సీత. రామావతారంలో విష్ణుమూర్తి సీతతు తగించి, ప్రపంచ సురూపాన్ని మార్చిన శాప్రవేత్తలను తయారుచేసింది ఈ ప్రశ్న ప్రశ్నాన్ని దేవీ భయపడు. అందుకే బ్రాహ్మించిన వాయువులు కూడా ప్రశ్న ప్రశ్నలతో వీటిష్టించుకున్న అంశం కుంటాయి. ప్రశ్న బిలమైన ఆలోచనా సాగుతూ విషించడమే మనిషికి ప్రత్యేకతను ఆపాచిస్తోంది. అంది యోగవాసిష్ఠం. ప్రశ్నతో కూడిన ఆలోచనలతో జీవించడమే మనిషికి ప్రత్యేకతను ఆపాచిస్తోంది. అంది యోగవాసిష్ఠం. ప్రశ్నతో సూత్రాలను శోధించి, సాధించి, మానవాళి ప్రగతికి తోడ్పడుతూ పసుపు విజ్ఞాన శాప్రసారం ప్రశ్న నుంచే ఉధృవిస్తుంది. మనిషిని ఇతర జంతువుల సుంచి విడదిని చూపించే ప్రశ్న.. ప్రశ్నతి ధర్మంలోనే ప్రశ్న ఉంది. పశువు పచ్చిక తేలిగు దొరుకుతుంది, పక్కికి పండు విరివిగా దొరుకుంది. పులికి లేది అంత తేలిగు చికిత్స. కాబట్టి దానికి ఏ జంతువుకు లేనంత పిక్కలం, వేగంగా పరుగ్కే ఒబుపు, బిలిష్టమైన పంజా లభించాయి. దాని ఆకరి తీరాలంటే అది వాటిని పూర్విస్తాయిలో వినియోగించాల్చిదే. ఏ జంతువుకు లేని విధంగా మనిషికి గొప్ప మెదడు ఉంది. శ్రీతీ మెదడస్తి మనకుస్తది, అది సరిగ్గా వినిచేస్తే విష్ణురహాపేబీక విపాటున జరగక తప్పు’ అన్నాడు. అది జరగాలన్నా మానవ మన్నిపుం శక్తి అనంతం వెల్లడి కావాలన్నా.. ఆ మదిని ప్రశ్న తొలిచేయాలి. అప్పుడే అంద విశ్వాసాలను త్యజిస్తూ విజ్ఞానవధంలో మనిషి ముందుకు సాగుతాడు. ఆ ప్రశ్న ఉదయించకపోవడం వల్ల పీల్లల కోసం మనిషి చెట్టుపుట్టకు మొక్కుతాడు, గుక్కల్గాపురాలు తిరుగుతాడు. జాతకాలంటాడు, పూజలంటాడు. మనిషి తప్ప ఇతర జంతులులం ఏ ఒక్కటి పీల్లల కోసం ఆ వనిచేయడం లేదే అనే ప్రశ్న తదిదే. మనిషి ఎంత సిగ్గుతో దర్శానాల్లో ఒక్క ఉత్తర మీమాంస తప్ప తక్కిన పదు-సాంఘ్యం, పూర్వమీమాంస, యోగం, న్యాయం, వైశీఖం- మౌలికంగా భౌతికవాద ముసలివాఙం కావడం, కానీ చాలా ఆలసించాలు భౌతికవాదం అప్పడం.. అని అంటాడు. నిజమే, మనిషి జ్ఞానవధుడు, విజ్ఞానవధుడు కావడం తేలిగు జరిగి వసికాదు. మతాలు, సంప్రదాయాలు లో తుగ్గా పొతిన కల్పబోల్లి కబ్బలు, అనత్యాల్పు, అజ్ఞానాన్ని ప్రశ్నంచ తెల్తు అలపర్చుకొలి. ఇది కష్టంతో కూడిన వని. సత్యాన్ని అనుసరించడమన్నా సత్యంతో జీవించడ మన్నా ప్రశ్న కుంటుంది. అది రఘురమైన మానవతావాదం వర్షిల్లతుంది. అందుకే లెక్కకు రాసీయదు కార్యాన్ని ధర్మాన్ని మదిన్. అని భర్తపూరి చెప్పినట్టు ప్రశ్నతో ప్రారంభమయ్యే ఆలోచనలు, తొపూలు, వీపులు చేయగలినవారు ప్రతికూల వరిష్ఠతు లోనుసా పట్టువలతో పనిచేసుకుంటూ పోతారు.. విషేతులగా నిలుస్తారు. ఆ ప్రశ్నకు స్థానం ఇప్పువిహారే అత్యలు, దెయ్యాలు, స్వర్గాలు, నరకాలు అంటూ ప్రచారం చేస్తారు. ప్రజలను దగ్గా చేస్తారు. ప్రశ్నను అంగికరించ లేసివారు ఇంగితజ్ఞానాన్ని కోల్పే తారు. మూడానుమ్మకూల వెంట ప్రశ్నను చేస్తేందుకు సాధారణం రాశిస్తా.. దానికింద నా ఊపిరితో సంతకం చేస్తా’ అంటూ గుంటూ శేషింపదర్శకర్మ సా దేశం నా ప్రజలలో అవిష్టిరించింది ప్రశ్నను మనస్సుంత ఆలోచనలు వీటిష్టించుకున్న అంతరిక్ష యాన్ని అంతస్తుత్యాన్ని! గుప్పెడంత మనస్సులో ఉపైనంత శక్తిశీర్షించే ప్రశ్నే మదిలో ఎన్నోప్పు ప్రశ్నల పరంపర మధునతో మనిషిలో సత్యాన్నిప్పణ మొదలవుతుంది. పేశివేళ మరిగి మనసుంబేనే తళతళ కీపలు పన్స్తాయి.. సలనల కాగిన పిద్వే పాలకు కమ్ముని రుచి పస్తుంది. మనిషి ప్రశ్నల గనిలా ఉంచేనే, జల పాతంలా సాగే ఆలోచనల వెల్లుచెత్తుాయి. ప్రశ్న వల్ల వచ్చే మానసిక శక్తి అపరిమితమనీ, అనంతమని మనిషి ప్రశ్నానంలో ఎన్నోసౌర్ధు రుజువైంది. ‘పుడమితల్లికి పురిబినొపులు కొత్త స్పృష్టిని స్పృహింప చేయడం’ శ్రీతీకే కాదు, ప్రశ్నలతో పోషితే మనస్సు ప్రతి మనిషికి అనుభవంలోకి పస్తుంది. మదిలో, హృదిలో ప్రశ్నల అల్పపీడనం నుట్టి తిరిగితేనే మనిషిలో విజ్ఞానం వరవళ్లు తొక్కుతుంది. మన ఉపనిషత్తులు అవిర్భవించడానికి కారణం ఏమిటి? అను ప్రశ్నే బుద్ధుభ్రీతి అన్యే షణకు పురిగొల్చింది, చివరకు పరిపూర్ణ జ్ఞానిగా మార్చింది. ఆనాడు ఉర్బొతికవాదిగా ఉన్న అజిత కేశకంబితో చాపుట్టుకలపై వర్చించిన తర్వాతే బుద్ధుభ్రీతి స్పృష్టిను అవగాహన కలిగింది. ఆయన్నే తొలి భారతీయ పాదార్థ భౌతికవాదం ఏమిటి? అని ఆలోచనలు వీటిష్టించుకున్న అంతరిక్ష యాన్ని అంతస్తుత్యాన్ని! గుప్పెడంత మనస్సులో ఉపైనంత శక్తిశీర్షించే ప్రశ్నే మదిలో ఎన్నోప్పు ప్రశ్నల పరంపర మధునతో మనిషిలో సత్యాన్నిప్పణ మొదలవుతుంది. పేశివేళ మరిగి మనసుంబేనే తళతళ కీపలు పన్స్తాయి.. సలనల కాగిన పిద్వే పాలకు కమ్ముని రుచి పస్తుంది. మనిషి ప్రశ్నల గనిలా ఉంచేనే, జల పాతంలా సాగే ఆలోచనల వెల్లుచెత్తుాయి. ప్రశ్న వల్ల వచ్చే మానసిక శక్తి అపరిమితమనీ, అనంతమని మనిషి ప్రశ్నానంలో ఎన్నోసౌర్ధు రుజువైంది. ‘పుడమితల్లికి పురిబినొపులు కొత్త స్పృష్టిని స్పృహింప చేయడం’ శ్రీతీకే కాదు, ప్రశ్నలతో పోషితే మనస్సు ప్రతి మనిషికి అనుభవంలోకి పస్తుంది. మదిలో, హృదిలో ప్రశ్నల అల్పపీడనం నుట్టి తిరిగితేనే మనిషిలో విజ్ఞానం వరవళ్లు తొక్కుతుంది. మన ఉపనిషత్తులు అవిర్భవించడానికి కారణం ఏమిటి? అను ప్రశ్నే బుద్ధుభ్రీతి అన్యే షణకు పురిగొల్చింది, చివరకు పరిపూర్ణ జ్ఞానిగా మార్చింది. ఆనాడు ఉర్బొతికవాదిగా ఉన్న అజిత కేశకంబితో చాపుట్టుకలపై వర్చించిన తర్వాతే బుద్ధుభ్రీతి స్పృష్టిను అవగాహన కలిగింది. ఆయన్నే తొలి భారతీయ పాదార్థ భౌతికవాదం ఏమిటి? అని ఆలోచనలు వీటిష్టించుకున్న అంతరిక్ష యాన్ని అంతస్తుత్యాన్ని! గుప్పెడంత మనస్సులో ఉపైనంత శక్తిశీర్షించే ప్రశ్నే మదిలో ఎన్నోప్పు ప్రశ్నల పరంపర మధునతో మనిషిలో సత్యాన్నిప్పణ మొదలవుతుంది. పేశివేళ మరిగి మనసుంబేనే తళతళ కీపలు పన్స్తాయి.. సలనల కాగిన పిద్వే పాలకు కమ్ముని రుచి పస్తుంది. మనిషి ప్రశ్నల గనిలా ఉంచేనే, జల పాతంలా సాగే ఆలోచనల వెల్లుచెత్తుాయి. ప్రశ్న వల్ల వచ్చే మానసిక శక్తి అపరిమితమనీ, అనంతమని మనిషి ప్రశ్నానంలో ఎన్నోసౌర్ధు రుజువైంది. ‘పుడమితల్లికి పురిబినొపులు కొత్త స్పృష్టిని స్పృహింప చేయడం’ శ్రీతీకే కాదు, ప్రశ్నలతో పోషితే మనస్సు ప్రతి మనిషికి అనుభవంలోకి పస్తుంది. మదిలో, హృదిలో ప్రశ్నల అల్పపీడనం నుట్టి తిరిగితేనే మనిషిలో విజ్ఞానం వరవళ్లు తొక్కుతుంది. మన ఉపనిషత్తులు అవిర్భవించడానికి కారణం ఏమిటి? అను ప్రశ్నే బుద్ధుభ్రీతి అన్యే షణకు పురిగొల్చింది, చివరకు పరిపూర్ణ జ్ఞానిగా మార్చింది. ఆనాడు ఉర్బొతికవాదిగా ఉన్న అజిత కేశకంబితో చాపుట్టుకలపై వర్చించిన తర్వాతే బుద్ధుభ్రీతి స్పృష్టిను అవగాహన కలిగింది. ఆయన్నే తొలి భారతీయ పాదార్థ భౌతికవాదం ఏమిటి? అని ఆలోచనలు వీటిష్టించుకున్న అంతరిక్ష యాన్ని అంతస్తుత్యాన్ని!

ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೇಲ್ಿಗ್ಗಂಟೆನೆ..

కొడ్డంటేనే.. చర్చలోనే ప్రశ్న ఉంది. పశువు వచ్చిక తేలిగు దొరుకుతుంది, వచ్చికి పండు విరివిగా దొరుకుతుంది. పుత్రుకి లేది అంత తేలిగు చిక్కటు. కాబట్టి దానికి ఏ జంతువుకు లేనంత పిక్కబలం, వేగంగా పరుగెత్తే ఒడువు, బిలిష్టమైన పంచా లభించాయి. దాని ఆకలి తీరాలంబీ అది వాణిని హృద్యస్థాయిలో వినియోగించాల్చిదే. ఏ జంతువుకు లేని విధంగా మనిషికి గొప్ప మెదడు ఉంది. శ్రీశ్రీ మెదడన్నది మనకున్నది, అది నరిగు పనిచేస్తే విశ్వరూపా:పేటిక విపాఠన జరగక తప్పయ్య' అన్నాము. అది జరగాలన్నా, మానవ ముఖ్యం శక్తి అనంతం వెళ్లడి కావాలన్నా.. ఆ మండిని ప్రశ్న తొలిచేయాలి. అప్పుడే అంధ విశాఖాలను త్యజిస్తూ విజ్ఞానవథంలో మనిషి ముందుకు సాగుతాడు. ఆ ప్రశ్న ఉదయించకపోవడం వల్ల వీల్లల కోసం మనిషి చెట్టుపుట్టుకు మొక్కుతాడు, గుళ్కాగోపురాలు తిరుగుతాడు. జాతకాలంటాడు, పూజలంటాడు. మనిషి తప్ప ఇతర జంతుజాలం ఏ ఒక్కటి వీల్లల కోసం ఆ వనిచేయడం లేదే అనే ప్రశ్న తడితే.. మనిషి ఎంత సిగ్గులో చచ్చిపోతాడు! ఆ ప్రశ్న తలత్తుకపోవడం వల్ల 'నవ్విపోదురుగాక నాకేటి సిగ్గా?' అంటూ బతీకేస్తూమ్మాదు. మనిషి ఈ స్థితిని బాగా అథ చేసుకోబట్టే కాబోలు బెంపిమిన్ ప్రాంగ్లీక్ జీవితంలో విచిత్రదేమేమంటే చాలా తొందరగా మునిలివాళ్లం కావడం, కానీ చాలా ఆలస్యంగా జ్ఞానోద్యమం అవుడం' అని అంటాడు. నిజమే, మనిషి జ్ఞానవంతుడు, విజ్ఞానవంతుడు కావడం తేలిగు జరిగి వనికాదు. మతాలు, సంప్రదాయాలు లోతుగా పౌతిన కల్పహస్తి గుండంగా ఉందనే మాట జనం నమ్మదాసికి ఎంత ప్రీమ్ పట్టింది. వాస్తవ మెఘుడూ విజయబావుటా నెగరేస్తుంది. ఇందుకు సంఖ్యాబులంతో పనిలేదు. ఒకటితోనే గదా వంద, వెయ్యి లక్ష చివరకు కోటికి చేరేది. పరిశిలన, పరం, చర్చ ఉన్నమ్మడే ప్రశ్నకు స్థానం లభిస్తుంది. ప్రశ్నము గౌరవించడ మంటే సత్యాగ్ని అంగికరించ డమే. ఈ ప్రశ్నకు ప్రాధాన్యత ఇష్టవకపోవడం వల్లే నేడు దేశంలో మతపరమైన అనహానం పెచ్చిల్లడం, కలివిష్ట వెలితలు వేయడం, ప్రాంతియ వైపుమ్మాలు చుట్టుముట్టుడం వంటి పెదధోర బులు పెల్లుచికుతున్నాయి. ఈ పరిస్థితులను చూసి 'ఉదయం కానేకాదను కొనే నిరాశకు గురికావనపనం లేదు. 'అస్తుమస్తుస్తు సూర్యుడై చూసి ఎవరైనా విచారిస్తారా?' నిచి ప్రభాతానికి నాంది కదా' అన్నట్లు మన దేశంలో ప్రజలకు చీకటి వెలుగులు కొత్తకాదు.

ప్రథమశ్వ ఎనఱయన ల్రోస్...కలంరోవిచలం?

చౌదరి తగిలిస్తున్నారు)
నారాయణ కులోన్నాడి
మీ నీ ఏ ఏ ఏ

గేయ రచయిత : ఎస్.కె.డి.ప్రసాదరావు, 9866218299

ప్లావి
అదిగో అదిగో కార్బిక్ శ
అదిగదిగో క్రామిక్ శక్తి
హంరూ వాడా నుయట తీ
గగనస్ప వెన్నెలలై చిందు
అరుణ కాంతులే చిరుజ

చరణం
శతపంతాలైన ఆ చరితం
పోరుబాల్టి సాకిస మైనం
ఎ ఏ లీ యు సి గా ఎదిగిన రూపం
కొంతి వరకు, కొంతి వుసుం

శైవులే శిరంగులై ప్రోగెనుగా
ఉద్యమమే తొప్పిరులై నిలిచెనుగా
వీరుల గుండెలు సంప్రదు హోరులు
క్షాపులో క్షాపనగ ఒదిగిన ధీరులు

చరణం
నాలుగు దిక్కులు చిరునామాగా
సమతా మమతల చిరునప్పులుగా
పీరిచిన పీలుపులు నినాదాలుగా
పరికిన తలపులు చెమట సిరులుగా

కార్మిక కర్మక నవ చైతన్యం
మహాజ్యులమై ఎగిరిన పాకం

త్వాగ నిరతికి కరదీపికది.

భూగ్రసగరం ఇంకా నిద్రమత్తులో జోగతానే వుంది. వాహనాల రద్దీతో పగలంతా నదీప్రవాహస్ని మరిపించే విశాలమయిన రోధు రాత్రిపూట బోస్సిపోయి నాయి. వీధి తైల్పు వెలుగు నుంచి చీకటిని చీల్చుకుని కారు దూసుకొని పోతా వుంది. చీకటి నముడ్రంలో మిరుమిట్లు గోలిపే ఒక పెడ్ల టడ లాంటి శంఘాలాదు విమా నాశ్రయం అల్లంట దూరంలో కనిపిస్తూ వుంది. కారు విమానాశ్రయం దగ్గరికి పోవ డానికి పురకణ్ణేస్తా వుండాది. అంతే వేగంగా విమానాశ్రయం ఎనికిపోతే బాగుండు నని అనిపిస్తా వుంది. విమానాశ్రయస్ని ఒక జీవితాలంలో దేరుకోవాలే ఇంకా బాగుంటుందని అనిపిస్తా వుంది. “దాడీ ఎయిర్స్‌రైఫ్ వచ్చేసింది, దిగు” అని నా కూతురు అనేసరికి ఈ లోకంలోకి పచ్చినాను. మాలిక నాకు ఒకతే కూతురు. ఒక ప్పుడు నాకు లేంది ఇప్పుడు తనకిప్పాలని తపించి పోయానాను. శక్తికి మించి బాగానే చదివిచిచాను. పుట్టిన గడ్డమిందనే ఏదో పని జేసుకొని పిల్ల జెల్లతో కళ్ళ ముందు మెదల్కు వుంటే చూసి మరిసిపోవాలని ఆశపడి పోయానాను. తేమో పై చదువుల కోసం అడికిషణ చున్నాను కట్టించి కాసేసుకోసాగే ఒక ఉగ్గ దేరుకుసి సోణా లేను.

కవిమిలీ లేఖ

బయటే నీలిపేసినాడు. ముందుకు పోతాపుండే మాలిక వెనక్కు తిరిగి ఒకసారి నా వంక చూసి జన నముడ్రంలో నీటి చుక్కలాగా కలిసిపోయింది. జూదంలో సర్వస్పము కోల్పోయన మమిపిలా దీలావడిపోయి ఇటిముఖం పట్టినాను.

నా మటుకు నాకు విమానం అంటే కండికి కనపడకుండా గాల్లో ఎగిరే ఒక పట్టిలాందిది. కాకపోతే పట్టికి బోపక్క రెండు రెక్కలుంటే విమానానికి ముందు తలడిగిర కూడా ఇంకో రెక్క ఉంటుండనుకునేవాడ్చి సేండ్లల్లో సెనిగిసెట్లు పీకుతా పుంటే కండ్లల్లో ఎండబడకుండా తలమింద చెయ్యి అడ్డంగా పెట్టుకొని ఆకాశ మార్గసామై విమానాన్ని చూసి కేరింతలు కొట్టేచ్చాడ్చి. కాగితు రాటెట్లను, విమానాలు కేసి తోటి కేలుచుట్టుల్లో కర్పించాలి. గాలింగ్ కుండా అండ్లు ఒంచుకున్న కూడా చేసేసుకుని నా లోకంలో నేనుండిపోతిని. నా లోకంలోకి సన్ను కన్నోళ్ల రాలేదు. నేను వాళ్ల లోకంలోకి పోతేను. నాయన మంటి చెడ్లు చూడాలంటే వృధ్ఛాశమం తప్ప నాకు మరొ మార్గం కనపడలేదు. ఒకసారి ఆశ మంలో నాయన్ను చూధ్యమని పోతే దిగులుగా కనిపించినాడు. ఏమైందని అభిగీతి మనసులో మాట బయట పట్టేనాడు. “అరే నాయనా మాయమ్మ లోగమొచ్చి మంచం మింద పడితే కొడుగ్గా చివరిదాకా దగ్గరుండి అన్నే చూసుకున్నేను. నాదేమా పచ్చ పొనం పోయేపొనం లాగుంది. దిక్కులైని చాపు చావకుండా సుప్పు కూడా నన్ను అలా దగ్గరుండి చూసుకుంహావా” అని అనేసరికి నోట్లో పచ్చివెలక్కాయ పడినట్ల యింది. నాయన్ను చూసుకోవాలనే పుంది. కానీ చేతకానితనం. రెండ్రోజులు కెలవు కావాలంటే పైనుండేవాడిని వారు రోజుల ముందు నుంచి కాకా పట్టాలి. తీర ఒక ప్ప శెలవు కూడా దొరకని దిక్కుమాలిన కొలవు. ఒకరే ఉట్టగోం చేస్తే సగరంలో ఇంకా కండా అఱి తెలుగుకొని ఉట్టగోం చేసే నాయను.

శ్రీస్తోర్పన యుద్ధం సినిమాలో వకార్కు నమిలి ఎంగిల్స్ గయదు పూలుగప్పిన వివాంం నుంచి కింద సీట్లో కృష్ణుడి వేషలో నిలబడునుండి ఎస్టీయార్ చేతుల్లో తుప్పున వ్యాసి పొనం ఏండకు తెచ్చ కుంటాడు.

వలాంది ఓడ్రోలకు తావు లెనట్లుగా విమానాత్మయం మాత్రం నిమ్మకు నీరెత్తి నట్లు కనిపిస్తే వుంది. విమానాల నుంచి దిగుతున్నవాళ్ళు... విమానాల లోపలకు ఎక్కుతున్నవాళ్ళు... పెళ్ళేవాళ్ళు సాగనంపడానికి వచ్చినవాళ్ళు... పచ్చేవాళ్ళు సాదరంగా తీసుకోని పోవడానికి వచ్చినవాళ్ళు అంతా కోలూలంగా వుంది. కళ్ళు లేచిలుషపినిచే లెలుగులో విమానాత్మయానికి రాత్రికి పగలుకు తేడా తెలియ నట్లుగా వుంది.

ఆపసువడే మరికొంతమంది. సుఖుమిశాలను సమానంగా కడుపులో దాచుకని విమూసాత్రయం కాలానికి కృతుల పంతెన కడుతోంది. తరానికి తరానికి మధ్య అది వారాదిల్గా నిలబడింది. కృష్ణబిద్ధి వాళ్ళ కలల్ని కట్టగట్టి విమూనాలు ఎలాంటి కనికరం లేకుండా మోసుకుంటా గాలిలోకి యొగిరిపోతాపుండాయా.

పాతికేళ్లు నాతో పెరిగిన బిభ్రతో వెళ్లే ముందు ఎన్నో చెప్పాలని పుండి. అంతకుముందు ఎప్పుడూ విమూసాత్రయం చూడనందువల్ల కూడోదానికి వీలుగా బేచీలుగాని గానీ గ్యాలరీలు గానీ లోపల పుంటాయేమా అనుకున్నాను. విమూసాన్ని ఎర్ర జస్సు అనుకొని గాలిలోకి ఎగిచుట్టుడు కిలికి దగ్గరకు పోయి మాలికకు చేయి ఉపి సాగనంపాలనుకుంటా పుండాను. చక్కాలుండే బ్రేలో లగేజీని పెట్టుకని ముందు కూతురు పోతపుంటే యనక నేను నడ్డస్తా పుండాను. గేల్ దగ్గరకు రాంగానే టికెట్ చూసి మాలికను తోలీసులంటి ఒకాయన లోపలికి పోనిచ్చి నాడు. నన్ను మాత్రం రెండో తరంలో నేనేమా సగరం మింగిన మనిషిని. నది తరంలో జీవితం అంటే ఉరుకులు, పరుగులు. రేపంటే భ్యం. దప్పిక తీర్పుకుండామని ఆశతో యంద మాపుల యందపిడి పరిగెత్తి పరిగెత్తి అలిసిపోయిన సగటు సగరవాణిని.

ఒకటి రెండు తరాలు అట్లా చిమూనాన్ని డగ్గరిగా చూడకుండానే బిత్తికొనాము. ఇప్పుడు మా ఇంట్లో మాలికది మాడోసరం వలన. అదీ విమూనంలో ఇందాంతర వలన. పొట్ట చేత పట్టుకోని మా నాయన పట్టును ఇందిసిపెట్టి పట్టుం దారి పట్టి ఏదుకొండలవాడి చెంతకు చేపిపోయాడు. అది మొదటి తరం వలన. తర్వాత నేను పుట్టుగొం కోసం సర్వారు ప్రొంతంలో కృష్ణమ్మ బుట్టు చేపిపోయాను. అది రెండో తరం వలన. మా నాయను నేను ఒకడే కొడుకును.

“ఈద బతుకు లేకుండా పోయిందా? బతకడానికి దేశం గానీ దేశం పోతా వుండావ? రెక్కలోచ్చి నీ పాతికి సువ్వేగిపోతే మా మునిసి పానాలను ఈడ చూసే లతో వచ్చేసినాయి.

మా నాయనుకు ఆక్రమంలో నేను రూపాలులు ఖర్పుపెడితే నా కూతురు దాలఘలో ఖర్పుపెడుతుంది. అంతే తేడా. సందికాలంలో సుదేశ లాగా వుంది నా పరిస్తి. నేనుండి ఊరులో మాస్టోర్కరు పుండారు. కూతురు, కొడుకు అపెరికాలో ఉండి ఇక్కడ కోట లాంచి ఇల్లు కల్పించివారు. మాస్టారు పేరుకే ఇందియైన. షాట్స్, లీఫ్స్ పేనుకొని చేతిలో ఒక రూళ్ళ క్రర పెట్టుకొని కుక్కను రోచ్చు మించ తోలుకొని పోతపుంటే ఆచ్చు అమెరికన్ లాగానే కనిపిస్తాడు.

మా బంధువుల పిల్లోడ్సకురు ఆడెడనో పాపింగ్స్ లో పుండాడు. అల్లుకు ఇల్లు కట్టించి ఇంట్లోనే పనిమిషిని పెట్టించి దేనికి లోటురాకుండా చూసుకుంటా పుండాడు. అయినా వీళల్లో ఏరో తెలియని వెల్లి. నా మొగంలోనూ అదే వెల్లి. కండ్లల్లో తెలీని దిగులు. వింతరోగం పట్టుకొని పేడిస్తా పుండి.

